

Árkossy István: *És mégis lapos a Föld!* (esszé) **2.**

Karácsonyi Zsolt: *A könyv neve* (vezércikk) **3.**

Száz Pál: „A műfordító szekéren utazik vagy gyalog jár” – beszélgetés Csehy Zoltánnal Ovidius-fordításáról **4.**

Csehy Zoltán: *Hellén táj; Egy vers-magyarázathoz; Komposztálás* (vers) **6.**

Benedek Szabolcs: *Rózsadomb* (vers) **6.**

Csabai László: *Három és még egy bolond* (próza) **7.**

Tamás Kincsó: *Vetélytársak* (próza) **8.**

Tuhári Attila: *Meta-morphoses* (tanulmány) **10.**

Orcsik Roland: *Hangfogoly* (esszé) **12.**

Lézenső Ritter

Kovács Boglárka: *Picasso áradatversei* (próza) **13.**

Liliana Corobca: *Kinderland* (regényrészlet Vida Krisztina fordításában) **15.**

Molnár Dávid: *Magam után húztam a tengert; Nem téveszt meg* (vers) **17.**

Theodora Bauer: *csendélet hegyekkel és kápolnával. egy valódi próbálkozás* (vers Loy Erzsébet fordításában) **18.**

Száraz Miklós György: *Föld alatti Buda* (esszé) **19.**

Borsodi L. László: *Erdő, bokor, tarló; Mi lenne?; Hol vagy?; Utánad; Villám, vihar, hegyi tó; A megtébolyult; Keret; Jóslat* (vers) **21.**

Kinematográf

Gyenge Zsolt: *A román film norvég koronája* (Napló a 79. cannes-i filmfesztiválról) **22.**

Theátrum

Dimény Patrícia: *Teátristák vándorlása(i)* (Marosvásárhelyi Nemzeti Színház, Tompa Miklós Társulat: *Liliomfi*) **24.**

Kritika

Márton Eliz: *A gyermekkor vad szellemei* (Fancsali Kinga: *Nem a haláltól*) **25.**

Fülszöveg

Böjthe Pál: *Szöveg és könyv* (Rostás-Péter István: *Tetőterasz*) **26.**

Zahorecz Eszter: *Félelem és rettegés az V. B-ben!* (László Noémi: *A mi iskolánk*) **26.**

Képregény

Csillag István – Vincze Ferenc: *Hód*tanács* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *A monsi gyermek és a müncheni óriás* **27.**

Artefaktum

Túrós Eszter: *Kozmikus idegenség* (Árkossy István: *Az idegen bolygó*) **28.**

ÁRKOSSY ISTVÁN

És mégis lapos a Föld!

Azt mondják, az Idő rejtélye egy halandó lény szellemi konzervnyitójával teljességgel megfajthatatlan. Akkor hát eszerint – és minő fájdalom ez! – az Idő mélylényegének összetett voltát én már sohasem érthetem meg, hiszen a multidimenzionális kvantumfluktuáció-indukált csillagkeletkezési folyamatok nemlineáris perturbációelméletének kozmológiai leírását detekciós algoritmusokban nem vagyok képes levezetni, még a szupermasszív fekete lyukak intergalaktikus alkalmazásának metadinamikus megoldásesélyével sem. Jóllehet, tudjuk, a probléma megközelítése többvariációs is lehet. Például Salvador Dalí – amint azt ő maga tette szavá – azért olvasott előszeretettel olyan könyveket, amelyeket nem értett, mivel szellemét így nem kötelezte el mások fantáziája mentén, és a számára idegen sorok között masírozva önnön zsenialitásának értelmezési szabadságával élve kedvére csaponghatott az abszurdításban. S lám, Einstein is, szerénykedve, csupáncsak relatívnak tekintette világfelforgató elméletét, amin túl is léphetünk immár egy-két új, mesterségesen intelligensített dimenziót hozzácsapva a már amúgy is meggömbült téridőhöz, az egyenlőemcénégzetet betűalakzathoz, korszakos panellkapukat tárva fel a végtelen semmi felfoghatatlanságának feneketlen kiterjedésében. Persze, az meglehet, hogy a világ még nem készült el végleges formájában, ahogy azt Vincent van Gogh hittudományos tanulmányainak sugalmaival felismerte és fel is mérte, sőt, meg is fogalmazta emígy: Ez a világ egyáltalán nem tökéletes, pedig a Jóisten teremtette, de mentségére legyen mondva, hogy ez még csak egy vázlat...

Mindezt az átmeneti hiányosságot – gondolom – a túl rövidre szabott, kissé elsiertnek tűnő hat, teremtésre szűkített munkanap hozhatta magával, hiszen ahogyan az leírva is vagy, a világminőség ennyi idő alatt bukott ki a világsemmiségből. Talán emiatt halmozódnak annyira a falanszter problémái, mindenhova bezorol egy-egy szaharai homokszem, selejtes a matéria, fekete lyuk fekete lyuk hátán, az anyag és az antianyag sem ért már szót, tán már válnak is, ezért forog akadozva tengelyén a vasból, nikkelből, szerezetből, dühből, meg- és meg nem értésből összerakott óriásgolyóbis, ez a mennyei tekegolyó, angyalok és ördögök égi gurigája.

Viszont a hat munkanap esetleg megduplázva – és így már tizenkettővel számolva – feltehetően jobb minőséget eredményezhetett volna, s ezzel érdemben javulhatna a Van Gogh-féle kísérleti szakasz vázlatosságállapot-mutatója. Bár az megnyugtató, hogy a garanciaidő bőséges, tudniillik egészen az utolsó ítélet eljöveteleig lett érvényesítve, és ha az emberiség önreprodukciós kalkulációi nem csillagászati arányokban robbannak tovább, ennyi idő elég is lesz a humán prototípus tökéletessé formálásához. S akkor világvége előtt csak megjelenik a befejezett ember, hiszen egyelőre annyi látszik, hogy a kísérleti stádium még tart, nincs belőlük kettő sem egyforma, minden lény más, selejtes is akad, de hát ezek is csak próbapéldányok, ennél fogva tisztán érzékelhető, hogy a tervezés még mindig a kiforratlanság fázisában toporog.

Am még az sem biztos, hogy a gömb formájú planéta a legkíváltságos megoldás lehet az otthonteremtésre, már ha csak a légellenállás szempontjai szerint vizsgáljuk is. Persze tudjuk, hogy ahol a Föld suhan, ahol közlekedik, ahol lebeg, ott nincs légellenállás, vagyis alig, hiszen az a pár lézenső atom, ami a semmiben árválkodón kóvályog, úgy is tekinthető, mintha ott sem volna. Na de mégis. Némi invencióval és előrelátással már a kezdetekkor lehetett volna a gömbből egy határozott isteni csapással akár lapos alakzatot is teremteni, ami formára az univerzumban tán szokatlan, de célszerűbb, hiszen élével másként szeli egy lapos test a semmit, erre meg is esküdtek a középkorban a laposan gondolkodók, akik voltak nem kevesen. No, meglehet, Galilei talán morgolódna, de a Janus-arcú kétoldalúság, mint a humán jellemképiség frappáns kifejezője, a kettősség szimbolikáját érzékletesen mutatja meg, mivel a Világ alapállása is erőteljesen kettős identitású. Bizonyításként ezt jelzi: valami vagy van, vagy nincs; létezik sötét és világos; törpe és óriás; jó és rossz; férfi és nő; éjjel és nappal; megy tehát a kötélhúzás, és a Világ köldökének is ugyebár két vége van. Minden párban él. Úgy, mint élet és halál.

De ha a palacsinta forma, mondjuk, a Föld esetében valamiért mégsem válna be, lehetne például kocka is, más néven hexaéder kinézetű, olyan Rubik Ernő-féle, ami bizony még a Teremtőnek sem